

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

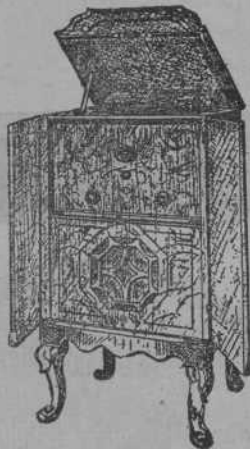
—Llàstima no sigueu català, don Manuel, que us votariem a vós!

Ràdio-Phono CLIMO

PREU:

900

PTES.

Ramon Climent

Consell de Cent, 266 (tocant E. Granados)
Telèfon 23058 :: BARCELONA

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa
Prou sortir fruitíferment de les dites malalties
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc. de l'home, i *ovulitis*, *oaginitis*, *metritis*, *urearitis*, *cistitis*, *anexitis*, *fiulxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els *Catxets del Doctor Soivre*. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces-

siten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda: 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avari...), *escames*, *herpes*, *úlceres* *particoses* (llagues de les ganes), *erupcions*, *escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Píndoles depuratives del Dr. Soivre*, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., fent la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 3'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *poluacions nocturnes*, *espermatòrrica* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fadiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les *Gragees potenciats del Dr. Soivre*. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Peassos 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sòkatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentortissament, tractament i guariment de les dites malalties.

PAPEL
DE
FUMAR

BAMBU

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÓNICA

La feina a fer

els medis polítics barcelonins hi ha aquests dies una febre d'anades i vingudes, de conferències, de converses als centres polítics. Als cafès, als teatres—durant els entreactes—, als cinemes—si no són sornors—, a les oficines, al tranvia, al bar, al carrer, s'observa idèntica febre.

Perquè tot això? Perquè s'apropen les eleccions, senyors, les primeres eleccions del primer Parlament Català.

Les paraules que més i més sovint sonen aquests dies són aquestes: "cens", "sufragi", "vot"—si és la Lliga qui parla "vot de la dona"—, "elector", "candidat", "comarcal", etc.

Es parla de pactes, d'escissions, de maniobres més o menys hàbils, si es tracta d'Esquerra; més o menys tèrboles, si es tracta de la Lliga.

Sonen noms de possibles candidats, de futurs candidats. Hom fa moltes càbales, moltes suposicions. Tantes càbales i suposicions com possibles candidats hi han, alguns dels quals són impossibles.

I segons sembla, n'hi han molts. N'hi han tants que tots voldrien ésser diputats. Cosa veritablement impossible, entre altres raons per una de ben important: perquè no hi haurien electors. I això, la desaparició de l'elector, fóra una cosa terrible, una cosa espantosa. Cal tenir cura de l'elector, cal fomentar-lo.

A nosaltres no ens sembla malament aquesta afició a ésser diputat. Al contrari: ens sembla bé. És més fàcil i

més elegant creure en les bones intencions que en la mala fe.

Nosaltres creiem en la bona intenció d'aquests aficionats a diputat. Però...

Però ésser diputat no és una cosa tan fàcil, no és una cosa tan divertida. Són molts els que del diputat no més en veuen el jaqué i el copalta. Però hi ha quecom més que el jaqué i el copalta; hi ha quecom més que la petita vanitat familiar de poder lluir pel barri tot un diputat. Sobretot en aquest primer Parlament de Catalunya.

Hem de pensar que, després de la victòria aconseguida amb l'aprovació de l'Estatut són molts els que tenen fets els ulls damunt nostre. Ulls enemics, recelosos, fiscalitzadors.

Es per aquests enemics que hem de treballar de ferm. A pesar de menysprear el seu recel, la seva fiscalització, la seva enemistat. No oblidem els amics, treballem per a ells, ajudem-los, defensem-los. Però no oblidem els enemics, sobretot. Penseu quina fóra la seva alegria si fracassàvem. Els hem de demostrar que no sabem fracassar, que no podem fracassar.

Els hem de demostrar que mereixiem les nostres llibertats, que en som dignes. I els hem de demostrar que, amb homes d'intel·ligència i d'honradesa, el Parlament republicà de Catalunya no serà una comèdia.

Per això és precis que els diputats vagin al Parlament de Catalunya no a presumir, sinó a lluitar. El diputat no ha d'ésser un cacic més, com ho eren els diputats de la difunta monarquia, sinó un home que posa la seva intel·ligència, la seva honradesa i el seu republicanisme al servei del poble.

No han d'ésser la vanitat ni els baixos apetits materials quins duguin els diputats al Parlament de Catalunya, sinó el desig de complir un deure. Al poble de Catalunya li ha costat massa ésser lliure perquè el representin uns diputats que anirien al Parlament a presumir. Al Parlament no s'hi ha d'anar a presumir: s'hi ha d'anar a treballar.

Ja és hora que els que només presumen es queixin a casa i deixin el pas lliure als que treballen.

LLUÍS CAPDEVILA

GLOSSARI

L'OMBRA DE TARTARI

Vosaltres ja sou grans; ja sortiu de nits; ja sabeu que els infants no vénen de París; ja sou socis d'un centre polític; ja heu tingut potser una d'aquelles malalties que mai no hem pogut saber perquè en diuen secretes.

Per tant, vosaltres ja no creieu en bruïxes ni en fantasmes. Per tant, ja no teniu por.

I, no obstant, és molt possible que aquests dies hagueu tingut por: sobretot si viviu al carrer d'Entença prop de la presó. I no és que la presó faci avui amb la República la por que feia amb la monarquia, quan els lladres eren a l'Ajuntament; al Govern Civil i a la presó no més hi entraven les persones honorades.

No, no: en aquest aspecte poden tranquil·litzar-vos.

Però aquests dies la presó de Barcelona—la qual alguns coneixen per la Model i altres per la Torra—havia pres

un aspecte inquietant. A la presó, aquests passats dies, ànimes senzilles deien que s'hi sentien sorolls, uns sorolls estranys i misteriosos.

En unes altres èpoques—en el segle XVII, per exemple—a això s'hi hauria donat més importància. O bé, no anant tan lluny: en el temps de la dictadura, quan tot era cercar motiu per a desinteressar-nos de la política, ens hauríem inquietat un xic per aquests sorolls de la presó, i hauríem pensat que Primo de Rivera i Sanjurjo hi anaven a celebrar les seves juergas, ben acom-

panyats de dones i ampolles. Però avui això ja no és possible creure-ho: entre altres raons perquè Primo de Rivera és mort.

Aquests dies no hi hem donat gaire importància: l'afer Lerroux, les eleccions, altres coses igualment trascendents, ens han distret.

Però el fet és que a la presó s'oïen

sorolls. I s'oïen de nit, perquè fessin més por. Als veïns del carrer d'Entença aquells sorolls no els feien cap gràcia. Estaven inquiets, neguitosos, temien un complot monàrquico-faïstoclerical. I avisaren la policia. I la guàrdia civil. I haurien avisat forces de l'exèrcit... si no s'hagués descobert que els sorolls misteriosos els feien, en

mans de pacífics ciutadans, unes fitxes de dominó!

Es un final grotesc, un final de Tartari. Però no del Tartari d'Alfons Daucet, sinó del Tartari sometenista de la dictadura (A. F. P.), del qual tan mal record guardem.

VIRAI

Favoritisme

A l'hora de sortir aquest periòdic ja s'haurà publicat el llibre de Josep Maria de Sagarra, "Vida privada", 2 volums de 300 planes.

Nosaltres ja sabem que obtindrà el "Premi Creixells" de 1932.

Diuen que tenia preparat un pròleg de Rosa Maria Arquimbau i un epíleg de Josep Maria Planes, però l'autor no s'ha atrevit a lliurar-lo a les línies.

Una altra vegada serà

Fulles subversives

¿Quan al govern civil hom s'adona rà que gairebé totes les fulles dominicals que es reparteixen els diumenges a les esglésies són simplement, sota aparences seràfiques, fulles subversives?

Generalment, no atacan, és clar, directament el règim. Però són plenes d'allusions i reticències malèvols. Veieu, per exemple, quina "manchete" més representativa d'aquesta literatura, porta per exemple, una de les darreres que ha arribat a les nostres mans, editada pels salesianos: *Jesús—diu—es Dios: luego su ley es divina. Antes se ha de obedecer a Dios que a los hombres.*

No els cal ésser gaire fins de nas als fidels, perquè s'adonguin a quines desobediències civils són excitats.

Profilaxi necessària

El pitjor d'aquestes fulles no és el d'ésser insidioses. El pitjor és les imbecilitats que contenen. Tots aquests "padres" i "madres" que les redacten no passen d'ésser uns perfectes anal-

fabets que es refien de la migradesa intel·lectual de llurs possibles lectors. A tota persona mitjanament instruïda i de gust una mica afinat, per creient que fos, unes tals fulles no deixarien de revoltar-lo. I no cal dir que són escrites en castellà, en aquell castellà tan castís que es cultiva als convents monàrquics i que és ensenyat a les "hijas de María" perquè facin tota la vida el ridícul.

Veieu, veieu, com a mostra d'aquesta sub-literatura, la manera com hi són combatudes les teories darvinianes de l'evolució de les espècies:

"Según enseñan muchos de los que gritan contra la Iglesia, el hombre viene del mono (ya!), el mono del pescado (atiza!), el pescado de ciertas porquerías del mar (horror!)... inferiores al cangrejo o las sanguiuuelas (Ja, ja!...)"

Després de llegir això, dieu si aquestes fulles no mereixerien ésser prohibides només que per pura prof'laxi, només que per evitar que s'especuli d'una tal manera amb la imbecilitat i la ignorància.

Carner i la "conllevancia"

Semblava que tàcitament els escriptors catalans s'havien conjurat a no escriure en castellà a Barcelona. Cap de les signatures més conegudes i més sollicitades dels periodistes catalans no la veieu en cap d'aquests estrambòtics diaris castellans que encara surten a la nostra ciutat. Ara, però, a "Las Noticias" hi ha fet aparició el nom de l'alt poeta "José" Carner.

De moment, quan ens en adonarem, ens vam pensar que els ulls ens feien

pampellugues. Però no, no, allí hi havia l'article, amb la signatura ben visible del nostre poeta. Per a més irrisió, l'article era encapçalat amb uns mots elogiosos per al "poeta català", al qual hom descobria, com a una bèstia rara, caçada de poc, per a delícia dels lectors de "Las Noticias".

—Bah!—ens vàrem dir—vet ací que Josep Carner es deu haver embriagat amb allò de la "conllevancia".

Però un amic amb el qual par'arem del cas ens sucità un dubte. Aquell "José" Carner, era realment el poeta Josep Carner?... I ens recordà que quan Carner escrivia a "La Veu", amb el pseudònim de Cecili Gasòliba, el Gasòliba autèntic, l'honorable comerciant de paraigües de la Plaça de Macià, escrivia amb el seu nom a "El Diluvio". Ara potser passat a la redacció de "Las Noticias", ha decidit de firmar-s'hi amb el nom de Carner, per venjança.

Sigui com sigui, ens sembla més propi que, a "Las Noticias", hi escrigui el "paraigüero" Gasòliba, que el poeta Carner.

Plagis

Al teatre Barcelona era representada una obra en la que hi havia moltes reminiscències d'altres obres representades anys enrera als teatres del Paral·lel. Uns quants senyors, estimulats per aquesta semblança, es dedicaven a cercar la veritable paternitat de l'obra.

—No us amoïneu més—féu a la fi un d'ells—. Aquesta obra és la que l'any vinent Francesc Preses farà representar al Paral·lel com a original i amb la seva signatura.

Auca de l'Estatut de Catalunya

ARTICLES V, VI i VII

L'Estatut aixampla el rostre en veure's amo de la riquesa nostra.

Allà tindran el dret legislatiu, ací tindrem el dret executiu.

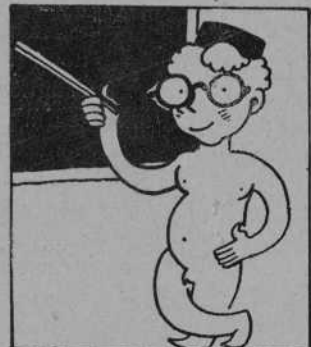
Ens cuidarem del pès i la mesura, dels rius, les mines i l'agricultura.

En obres públiques ens posarem al [front] i si algun Royo crida li farem un [pont].

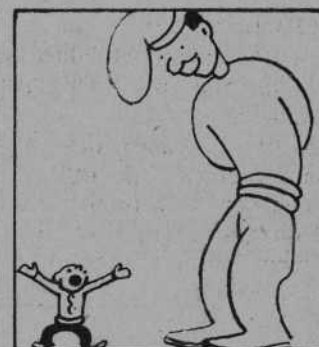
Tindrem l'aviació, la caça i pesca, i pescarem qui vulgui moure gresca

L'Estatut rumia que rumia per organitzar bé l'autonomia.

De solte es gira un mal vent contra el nostre ensenyament.

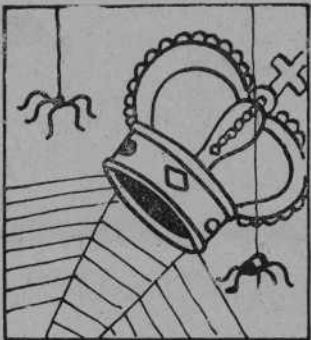
La minoria agrària, feta de gent [borda], fa suà els catalans la «gota gorda».

Però Ventura Gassol eis treu els drapets al sol.

Koyo, Maura i tres banaus fan un meeting de bens a la plaça [de braus].

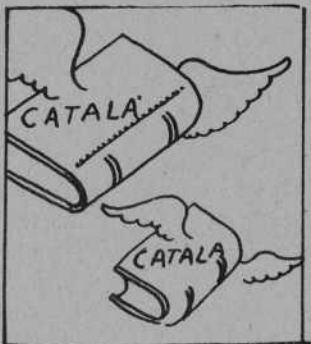
Ens prenen la custòdia i la conser-[vació] de l'Arxiu de la Corona d'Aragó.

Fan creure a quatre racs estrafa-[laris] que es tracta de florons dins uns [armaris].

Quan Aragó veu que ha ficat la pota per no pensar-hi més balla la «jota».

Tant si els va bé com si no els en va tindrem l'ensenyament en català.

No saben que amb un rei i amb dic-[tadura] Catalunya va fer-se una cultura.

A l'Obstrucció això no li agrada, i esmola el sabre de la «sanjurjada».

Madrid-Barcelona en avió

VIATGE HUMORÍSTIC

L'autocar surt de Madrid a les nou en punt, i als pocs minuts rutila per la carretera en direcció a l'aeròdrom de Getafe.

L'aeròdrom és un camp que el mateix pot servir per plantar-hi patates que per plantar-hi avions.

Tres aparells, amb la cua arrepenjada a terra i els braços estesos, com demanant pietat, esperen l'hora d'enfilar-se.

Els pasatgers que tenen d'ésser com panys meus de viatge, es passegen amunt i avall, com si obeïssin una consigna.

A l'aeròdrom fa fred.

El pilot i el mecànic es deuen estar abillant per sortir a escena en el moment oportú.

Jo, en veure l'actitud reflexiva dels altres viatgers, sento un gran respecte envers l'espai, cosa que fins llavors se'm havia importat mitja bleada, i procuro adaptar-me a l'ambient, passejant-

me capficat com ells i tractant d'adoptar una actitud tant menfutista.

Com que no conec ningú i ells són habituals de l'aeròdrom, em miren amb zel; parlen entre ells en veu baixa i m'esguarden de cua d'ull.

Això d'intrigar sempre és interessant, almenys a mi m'ha agradat sempre; mentre intrigues tens importància; quan ja tothom sap qui ets, no te'n dona ningú.

Per fi, el pilot i el mecànic, vestits amb aquella roba estil esquimal de fantasia, pugem a l'aparell. En veure'ls tan abrigadets, instintivament em palpo el cos: vaig sense ermilla i amb samarreta d'estiu, tal com vaig sortir de Barcelona fa vuit dies. Pujo a l'aparell i em quedo en el darrer seient, o sigui el que ve a parar tot just damunt la cua. Després, reflexiono que sóc una cosa seriosa com a previsor: recordo que gairebé en totes les fotos que he vist representant un accident d'aviació, la cua, o sigui el lloc on joestic assegut, sempre és la part que queda en

laire, i per tant calculo que en cas de panne m'agafaré allà on pugui i que dare penjat com un rat penat, fora de perill.

S'engegan els motors, que amb la força del seu esbufec fan volar les fulles i els papers que hi ha a terra. Tremola l'avió; comencem a córrer en direcció Sud; però en ésser a l'acabament del camp, el pilot s'adona del poc espai que li resta per agafar embranzida, i girem cua en direcció Nord, i ens enlairem.

Naveguem per l'espai cada vegada més alt. Sembla que el pilot abrigui el propòsit de foradar el sol.

Dins l'avió tothom parla català. Sembla tantmateix que allò és una caravana que ha sortit de la Plaça de Catalunya cap a la Rabassada.

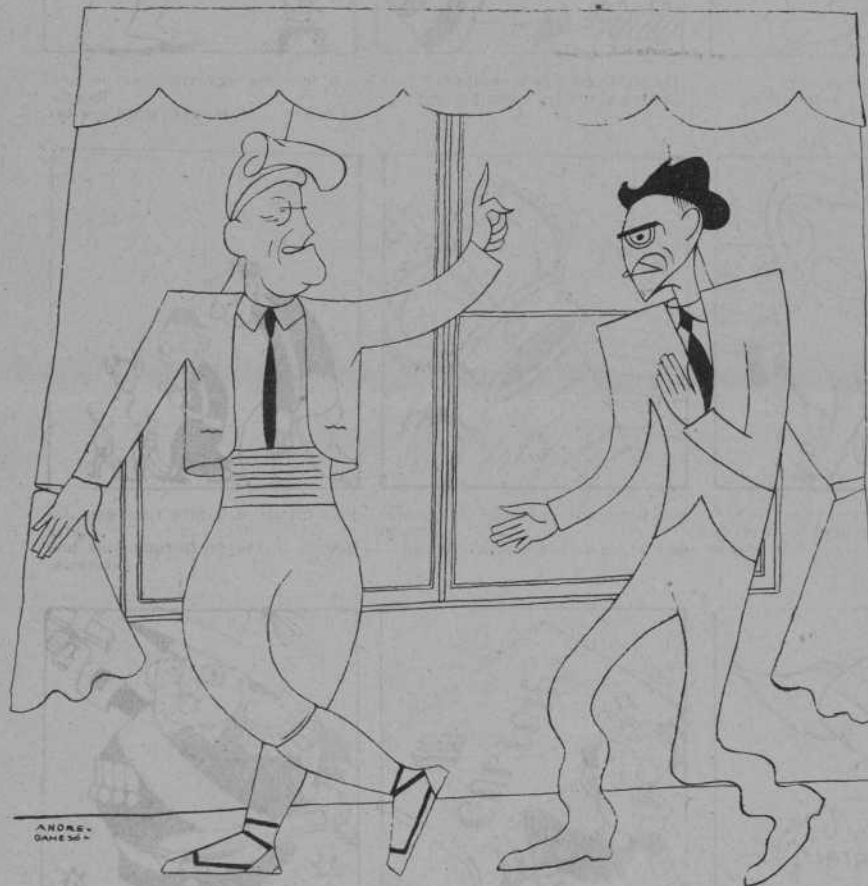
En el seient de front meu hi ha un home llegint repapat un diari, com si estigués a la terrassa del Colón, i estem a tres mil metres d'alçària. Aquell home és Franco; els altres, diputats a Corts, i un viatjant català. No es parla de política; tothom calla, mentre jo vaig seguint amb delectable afany les dències del viatge i els meravellosos paisatges que s'alviren per darrera del cristall.

Un diputat de barba blanca exclama que s'ha oblidat les dents a l'hotel.

Franco consulta el rellotge de tant en tant. Castella la vella té una visió de color de crosta de pa moreno. Aragó, en la part escaient a Castella, té una tonalitat de crosta de cap tinyós, que demana sofre a crits. A mida que ens acostem a Saragossa, el panorama es va espavillant. Alguna crosta de pa moreno ja té un tallet de cansalada damunt, en forma de caseta...

L'Ebre, panacea de la regió atagonesa, que el dia que quedés sec secaria fins el ventrell del senyor Royo. Aquest riu em fa l'efecte que un gegant gros, gros, s'ha entretingut a fer "pi pi", amb aquella fina delectació que ho féiem de petits nosaltres, en sortir d'escola. El temple del Pilar, em fa un altre efecte diferent, però d' immediata relació amb el primer, i també obra d'un gegant gros, gros...

Entrem a Catalunya; tot és diferent: cases, pobles, sensació de vida, verdors, muntanyes sense fesomia de mort. Basses d'aigua que guarda previsor el nostre camperol... El Prat, un aeròdrom pitjor que el de Getafe. La carretera a Barcelona, un infern. Hi ha moments que em crec retornat a Castella la vella...

Política de la Lliga

—Paraula d'honor.

—No, senyor Cambó, paraules d'honor, no! Vos feu com aquell betes i fils que a les peces de llana, per a que no hi anessin les arnes, hi posava un rètol que deia: «Això és cotó».

FITXES

"CONSOL DELS AFLIGITS". "Consol dels afligits" és una botiga euforada en ple baixos fons barcelonins.

Part de fora una vidriera que avisa: "English spoken", "Si parla italiano", "On parle français", "Deutsch sprachen", "Entre... y pida lo que quiera", el que vol dir que també es parla en castellà.

Part de dintre hi ha les mercaderies més heterogènies: sabatots fantàstics, capells cordobesos, armes de comèdia, vestits de ballarina llampurnats i espellicats, llibres, paelles, pisa...

El qui consola els afligits és un tipus de Dickens. Viu a Barcelona com viuria a Nova York o a Praga, en carrers sorridits i esperant el miseriós. L'elogi més gran que es fa ell mateix és que és el "considerado" i que té en compte els matisos de la necessitat. Sota les armilles que porta, d'una blancor esquerdada per les taques, hi batega un xic de cor. La preocupació de fingir cor és la preocupació màxima de tots els Sylocks de totes les cinc parts del món.

Quins negocis presuposen la compra i venda dels articles que hi ha amuntegats en la botiga dita "Consol dels afligits"? Els ulls del comerciant, curiosament tapats amb unes ulleres obscures, ho amaguen.

Avui ho hem vist, però. Una noia ha anat a vendre, al que consola, un afibllall vell, fet d'òpals i ametistes, una vera joia. Els ulls del poliglota han travessat els vidres opacs que els disfressen. Ha estat un moment. Després, el comerciant ha començat el treball de desvalorització. L'afibllall no es podia comprar: la situació present! Tampoc no valia res. "Això ara no té sortida". Les pedres són de vidre. No li convé. Per fi, la seva "consideració" i el seu cor bo, ofereixen donar per la joia cinc pessetes, cinc pessetes que llença. No cal dir que ha pregat a la noia que li agraeixi el favor. Si no fos per fer un bé! La noia ha sortit del "Conçol dels afligits" mullant les cinc pessetes amb llàgrimes.

Un cop la noia fora de la botiga, el tipus de Dickens s'ha tret dels ulls les ulleres i ha cridat uns altres ulls. La botiga, aparentment sola, s'ha omplert d'esguards i el silenci s'ha esqueixat en una rialla sorda que tenia ritmes del "deutsch sprachen", del "si parla italiano", de l'"on parle français", de l'"english spoken" i del "entre... y pida lo que quiera".

Ah, una nota! El "Conçol de's afligits" fou, fins fa pocs dies, el "Consuelo de los afligidos". L'establiment es posa a l'hora i en ple baixos fons avisa ja en

castellà: "Veniu! El "Conçol dels afligits" es "considerat", compra el que s'gu..."

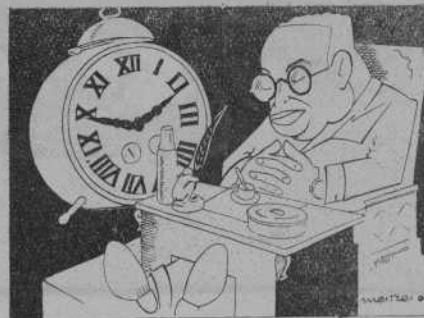
La riallada dels ulls que, després d'una bona compra omplenen la botiga aparentment sola, des d'ara podrà tenir un ritme nou: el de la nostra parla.

SERINELL, FAKIR. Hem vist al fakir Serinell lluir les seves hàbitats en un bar de la Bordeta, un bar voltat de camps i amb un ambient de tardor prematura, que corren.

Els clients del bar han deixat el "parxís" i la "manilla" per veure el treball prodigiós de l'empassafoc i de l'engorjaespases. Les dones han xisclat. Els homes s'han esguardat uns i altres com volent dir: "A nosaltres, malgrat ésser pagesos, no ens enganyes".

Després de la sessió hem pogut trobar el fakir de retorn a casa seva, un poblet ran de Barcelona. El fakir és un adolescent, i aquesta nit s'ha cremat les mans amb la bencina encesa que s'havia d'engorjar. Va mig gemegant de dolor i mig decebut de l'ofici. La vetlla dels seus experiments fantàstics l'hi ha deixat set pessetes netes.

Recordem un conte de l'escriptor rus Vsevolod Ivanov. Ell també havia fet de fakir, i un pope ucranià va ex-comunicarlo, perquè un home que s'empassa foc, és un home satànic. Serinell treu tota impressió de fakir amb poders sobrenaturals. És un bon infant que conta, entre sospirs i rialles, la seva vida difícil, i que us diu com fa trampa en el joc d'empassar-se glavis, però també com es fa mal en travessar-se el braç amb una agulla. I tot per set pessetes! Deixarà l'ofici, al qual fou portat per una inverosímil vocació que li determinà el tenir uns abundosos cabells rinxolats. Serinell es passa la mà pels cabells molls de nit. La mà socarrimada, sembla refrescar-se-li. Val més fer el que sigui, que fer de fakir; la gent no ho paga. Però, què farà? I carretera amunt, el noi, insensible al dolor,

—Què m'interessa a mi l'hora dels altres mentre arribi la meua.

va corbat sota la nit per les preocupacions de la vida, més difícils que beure toc i que empassar-se glavis. Si sabés inventar una cosa nova? El fakirisme és sempre tan igual...

Un ventet d'octubre fa tremolar les fulles dels arbres de la carretera i sembla que faci tremolar els estels llunyans.

Dues meditacions, la del fakir i la nostra, van avançant nit endins.

NOTES DE CARRER. El Cinema Catalunya repinta la façana.

Per a dir-se Cinema Catalunya, així en català?

No! Per a seguir-se dient: Cinema Cataluña.

✽

Fa un sol calentet, ple d'or de fulles.

Hem vist una rosa tardoral abocada a un balcó.

El matí penja del cel com una vela.

Es de sobte que veiem davant nostre uns Guàrdies de Seguretat amb un fusell al coll.

I no trobem tan estrany, tan estrany, sense que ho sigui.

✽

Metro de les vuit del matí i dia de feina. Amuntegament de passatger.

Entra un home amb dues grans cistelles plenes de roses i dàlies.

Tothom li obre pas en fervent homenatge a les garbes florides.

Tots els ulls han reposat un moment dintre la bella inutilitat de les flors.

Quin neguit no sent una onada de color fresc: Quina angoixa no sent un acaroneament de seda palpitant?

Les cistelles de flors, aixecades damunt dels caps, sembla que ens bategin la diada.

✽

Veiem partir el qui se'ns havia enganxat en ple carrer, fent-nos aquesta observació:

—L'art és com la política: quan no es tenen les mateixes idees, és inútil apropar-se, car sempre serà per dir-se coses desplaents.

✽

En aquest quiosc nou, que s'ha d'obrir—bar d'hivern—, s'hi ha de posar un barman ros, un barman savi en passos de cake walk—el cake walk que torna—i intelligent en col·locar cireretes vermelles dintre les copes de l'aiguardent periat.

Ramon VINYES

EL BATEIG DE LA LLIGA

—Li posarem "Partido Republicano Autonómico Nacional".
—En castellà?
—Sí, que fa més fi i a Fontainebleau estaran més contents.

Cinc de barreja i bon profit

No heveu pensat mai en la gent a què les recents noves lleis, han causat diversos trastorns d'ordre moral i econòmic?

Anem a buscar un dels funcionaris de l'Estat, que ha vist la seva plaça totalment suprimida a causa de l'abolició de la pena de mort.

El butxí. Aquest home, que sense fer mal a ningú, es guanya la vida a canvi de treure-la als altres, aquest home que només demanava als seus clients, de posar-hi el coll, per a ajudar-lo a complir el seu treball, aquest home, que si bé feia una feina que es podia dir que no era gaire fatigant, ni matava a ningú, es troba avui dia cessant, i amb un ofici entre les mans,

que no li serveix per a res, sense comptar amb un complet i modern utilatge, molt difícil de vendre, que haurà de guardar com a record dels dolços dies de la monarquia.

De què farà d'ara endavant el butxí? Qui voldrà donar un empleu a aquest subjecte, del que ningú, fins els mateixos a qui ha executat, en té res que dir?

Qui voldrà donar-li una plaça d'home de confiança, o d'anys per acompanyar als infants?

Pobre butxí sense feina!, i quin avenir més negre s'et presenta!...

A menys que no et dediquis a cultivar les *siemprevivas* o a corredor de *seguros de vida*, que en aquesta mateixa hi deus entredre bastant.

ESPERIT PRACTIC

A París, ha estat detingut un indi

vidu (un xicot d'uns 30 anys), que havia assassinat una vella de 80 anys, i li havia robat 3 francs que portava a sobre.

Durant l'interrogatori a què la policia l'ha sotmès, el pobre noi, ha confessat, que no era pas aquesta la primera dona que assassinava, sinó que des de fa un any, ja n'havia mort algunes.

—Quantes?—ha preguntat el comissari.

—No ho recordo bé, però unes deu o dotze, ja li puc ben assegurar que sí.

—Els heu robat molts diners?

—Ca!..., no senyor. La que més portava era aquesta última.

—I com diastre teniu cor de matar aquestes desgraciades dones, per a robar-li a una 2 pessetes i a l'altra tres?

—Sí, miri, dues pessetes per aquí, dues pessetes per allà, un arriba a trobar hi els seus comptes. Amb els temps que correm no es pot ésser exigent.

Aquest home pràctic i d'un esperit començant, anirà lluny.

Segurament a "La Guyanne".

A "La Guyanne" també n'hi va anar un, que no fa gaire temps, va assassinar al seu pare i a la seva mare.

El varen condemnar a mort, i quan el president del tribunal li va demanar si tenia res a declarar va dir, amb veu llastimosa, obrint pietosament els braços vers el Jurat.

—Sí, senyor: Tinguin pietat d'un pobre orfe de pare i mare...

ANEM

Lluís Capdevila, absolt

Al nostre estimat company Lluís Capdevila se el seguia procés per uns articles publicats a "La Humanitat", en defensa dels miners de Figols, Súria i Cardona. "Minas de Potasa de Suria, S. A.", s'havia sentit ofesa i s'havia querellat contra el nostre amic.

Gràcies a la intel·ligència de l'advocat Joan Tauler i el procurador Salvador Vilaregut—als quals cal elogiar—i perquè era un cas de justícia, el nostre amic Capdevila ha estat absolt.

Ja no cal dir com ens en alegrem.

Els temps canvien

—Noi, haurem de plegar perquè la gent no etsà per romansos!

Les figues

No us aneu a imaginar una mala fi d'elucubracions i filigranes de doble sentit i d'un gust dubtós sobre el tema que hem escollit. Anem a parlar seriosament d'aquesta antipàtica fruita del temps.

Antipàtica i fastigosa a tot ésser-ho; pel gust, per la forma, pel color. És una fruita tardana: és la degeneració de la terra maridada amb l'estiu que es torna vell i es va rendint a la impotència.

Fixem nos en la fantàstica meravella dels fruits de tots temps i l'analogia que tenen amb la naturalesa humana.

Les cireres pel juny—fruita que fa guspirejar de joia luxuriant els ulls de la quitxalla—és la primícia de la fecunditat de la naturalesa. Cireres i maduixes, fruita d'infants i de verges.

El préssec, la poma, com el símbol de la opulent maternitat: fruites atapeïdes, ubèrrimes, esplendents. Fruit de la fecunditat en bell esplet.

El raïm, té la gràcia de l'abundància, de la salut i l'alegria.

Les cindries i els melons, farcits d'aigua, són la dona que ha quedat ventruda de tant infantar i les mameles desarrullades, però perduda l'essència nutritiva, o l'home que esdevé adipós.

Les nous i avellanes fan caure les dents i llavors venen les figues. Menjar de vells, de boques sense dents: pastura d'unes galtes arrugades com elles, últim esforç de gestació.

Potser m'equivoqui: però jo diria, diga'm què menges i et diré qui ets. Una persona que disfruti menjant figues ha de tenir un gust estètic molt dubtós.

Imaginem nos una gran dama, ben abillada, formosa, esplendent, que en la intimitat la sorprenem menjant un plat de figues!

Els versos de Sagarra, per exemple, perderien un cent per cent de gràcia i sensibilitat si sabiem que els ha fet tot pintant un tip de figues.

La Sagrada Escripura—i hem de creure les sagrades escriptures—diu que Eva va temptar Adam amb una poma, i la apocalíptica escena queda bé i fa molt bonic. Ara imagineu-vos que la temptació la fa amb una figa!

Les figues han de fer-se passar amb vi o amb aiguardent, com les naturals en decadència necessiten excitants i estupefaents.

Les figues en fi tenen una execució tan despectiva, que l'apliquem a

coses repugnants, com per exemple al rastre que deixen els matxos per la carretera; com de les falles en diem figues.

Un home que fracassa diem que ha fet figa. Que és precisament el que va fer la monarquia; el que va fer Royo Villanova rossegant l'Estatut; que és el que han fet Lerroux, Cambó...

LLURÓ

Vuits i nous i cartes que no lliguen

QUO VADIS, LERROUX?

Què deu haver declarat Lerroux davant dels Tribunals?

Encara li queden mentides per a explicar a aquest home per qui la vida no ha estat res més que una falsetat continua?

Què diantre deuen pensar tots els que el segueixen?

No hi ha res més irònic que les seves últimes declaracions.

“—Es possible que hi hagi a Espanya un home capaç d'ésser tan bon republicà com jo. El que és impossible és que n'hi hagi un de millor.”

Això és una metàfora, i deu interpretar-se així:

“—Es possible que hi hagi a Espanya un bandarria i un bon monarquitzant com jo. El que és impossible és que hi hagi algú que pugui superar-me

en poca solta, en poca dignitat i en poca vergonya.”

Oi que ara es llegeix i es comprèn millor?

VISCA SEMPRE AZANA!

Ara resulta que no es pot parlar bé d'Azana.

Diu que fa mal català.

“Es parla massa d'ell—deia una personalitat catalana—; s'ha de parlar més de nosaltres...”

Doncs el que és a mi, em sembla que se n'ha de parlar molt de don Manuel, i més del que aquesta personalitat pot pensar-se...

Es gràcies a ell i a Bello a qui devem que se'ns hagi donat un Estatut; és gràcies a ell, a don Manuel, a qui devem també que la República es conservi en un estat molt diferent del que avui es trobaria, si hagués continuat governant el fill de Maura, i hagués pres el poder aquesta llèmena de Lerroux.

Es gràcies a Azaña a qui devem la reforma militar i la dissolució dels jesuïtes... Això, tothom ho sap, i quedà ben demostrat el dia de la seva arribada...

Que provi aquesta personalitat de ter-se'n fer una així d'arribada. Ja veurà com és difícil d'emportar-se'n el poble, com ho féu don Manuel.

I és que d'Azañas, per desgràcia nostra, sols n'hi ha un. Per això l'estimem tant!

—Qualsevol diria, amb aquesta pudor, que hi ha hagut un altre complot monàrquic.

CARITAT MAL ENTESA I PITJOR FETA

Una velleta de 72 anys va ingressar a l'Asil del Parc.

Segons varen dir al seu fill, en aquest Asil no hi havia llits suficients per als asilats, cosa que el fill de la septuagenària ha pogut comprovar que no era certa.

El que sí és veritat és que aquesta pobre dona, que porta damunt seu la feixuga càrrega d'haver viscut treballant durant 72 anys (per això, acabar en un asil!), va estar-se quinze dies sentada en un silló, en lloc de que per fi pogués acabar els seus dies en un llit, on els seus ossos trobessin un benefactor repòs.

El fill es queixà, i la velleta fou traslladada a l'Hospital d'Infecciosos.

Però la infel·lix s'ha mort. S'ha mort en el precís moment en que creia que, a Barcelona, una persona, quan ha viscut tota la seva vida honestament, treballant per a guanyar un migrat sou, tenia el dret de trobar quatre parets per a aixoplugar-se i un llit on morir tranquilament...

Però es veu que no és així. Caldria que el personal d'aquests establiments que se'n diuen benèfics tingués una mica més de sentit, i posés un xic d'humanitat en el compliment de les seves funcions. Sobretot quan molta part d'aquest personal es plany del mal pagat que està, tan mal pagat que és fàcil que acabi els seus dies en algun asil, si troba uns funcionaris tan mancats de sentiments com el que ha trobat aquesta pobre velleta, que per la seva sort, es pot dir realment, ha passat a millor vida.

Lluís ELIÉS

Esquellincs

Em trobava jo a la porta de can López, el dilluns, quan dues noies bufones vestides amb força gust, venien per la vorera caminant amb pas menut. Es veu que anaven distretes i com el lloc és molt just, ensopeguen l'una amb l'altra, s'aturen, alçen els ulls i entaulen aquest diàleg que copio punt per punt.

—Ai, perdoni!

—Perdonada!

—Xicota! Però, eres tu?

Que diu? Pura!

—Jo, mateixa.

—No t'hauria conegut!

—Es clar, tant temps sense veure'ns!

—No tant!

—Véies, un any just!

—Noia, vas molt elegant!

—Ai, si, filla; perquè puc,

—T'has casat?

—Déu m'en reguardi!

Esclavitut? No la vull.

—I doncs, explica'm-ho, Pura;

J. BERTRAN DE QUINTANA

El qual, per les seves conferències contra la guerra, haurem de nomenar «el pacificador».

potser se t'ha mort algún parent i t'ha deixat rica?

—No ho encertes, ni ningú se m'ha mort, ni m'he casat.

Tot això que veus que duc, m'ho guanyo amb el meu treball

—Treballant?

—I molt de gust.

Tinc una col·locació de primera!

—Bona?

—Ui!

Estic a casa un senyor, i hi estic més bé que vull.

—Dependent?

Mecanógrafa

Escric amb una Underwood magnífica. Al dematí

hi vaig, a les deu al punt.

El senyor es lleva a les onze, vé al despatx, allí recull

la correpondència diària, ja fulleja, em dóna alguns

detalls per que la contesti, o bé em dicta allò més just:

jo, trac, trac, trac, amb la màquina ompló tres o quatre fulls,

faig els sobres i a dinar.

—Plegues, i a casa?

—No puc.

Li agrada que l'acompanyi.

Primer prenem un vermouth

al Baviera, després l'auto

d'ell, ens porta, prop o lluny,

segons la gana, a dinar

al restaurant; d'allí, junts

anem a pendre cafè,

després fem un tomb, i just

són les tres tornem a casa.

A voltes el senyor surt

i jo em quedo.

—Treballant?

—Algún cop no em ve de gust

i llegeixo una estoneta

L'ESQUELLA, el Papitu, el Xut

o alguna novel·la rosa.

A quarts de sis vaig al Club

a cercar-lo, anem al cine...

i a dos quarts de nou en punt

a sopar. Després al teatre

o al Fronton, segons li acut.

Després anem a l'Eden,

allí ens reunim amb uns

amics del meu principal;

em deixa ballar amb algú,

de vegades ballo amb ell,

i després que ens hem begut

unes copes de xampany,

però no Codorniu, ¡Mumm!

ens en anem cap a casa.

Jo preparo l'Underwood,

li faig els comptes — del dia.

Si està desvetllat li duc

les escacs, fem dos partits—
de vegades només un,
però, sempre em dóna *mate!*
Després em fa apagar el llum
i... ja estic llesta.

—I a casa?

—Com m'estic un xiquer lluny
algunes nits no m'en vaig.

—I et quedes vetllant-lo?

—Fuig!

Què et creus que sóc vetlladora?
Em fico al llit tan de gust!

—Què?

—Alli tinc una cambra
molt bufona, sempre a punt.

—T'hi podries quedà a viure-hi.

—Això no seria just.

¡Jo hi estic de mecanògrafa!!

Però, ara, diga'm çí tu?

Què fas? De què vius? Explica't.

—Doncs t'ho diré punt per punt.

També he trobat un senyor,
el meu és un vell xaruc,
que em protegeix i que em dóna
una mesada i alguns
regalets de tant en tant.

També em passeja i em duu

al restaurant i al cafè

i al *dancing*, si anar-hi vull.

—Però quins serveis li fas?

—Què et diré? Tot el que puc.

Escepte l'escriure a màquina
igual feina que fas tu!

—Ah! no ets meca?

—Meca... meca...

gairebé li ve d'un punt;

si afegeixes una lletra

li trobaràs el nom just.

—Què?

—Que'l teu senyor i jo som

iguals.

—No endevino com.

—Doncs, t'ho diré frec a frec

si es que'l saber-ho et corseca.

Que'l teu senyor té una meca,

però, que jo, tinc un mec!

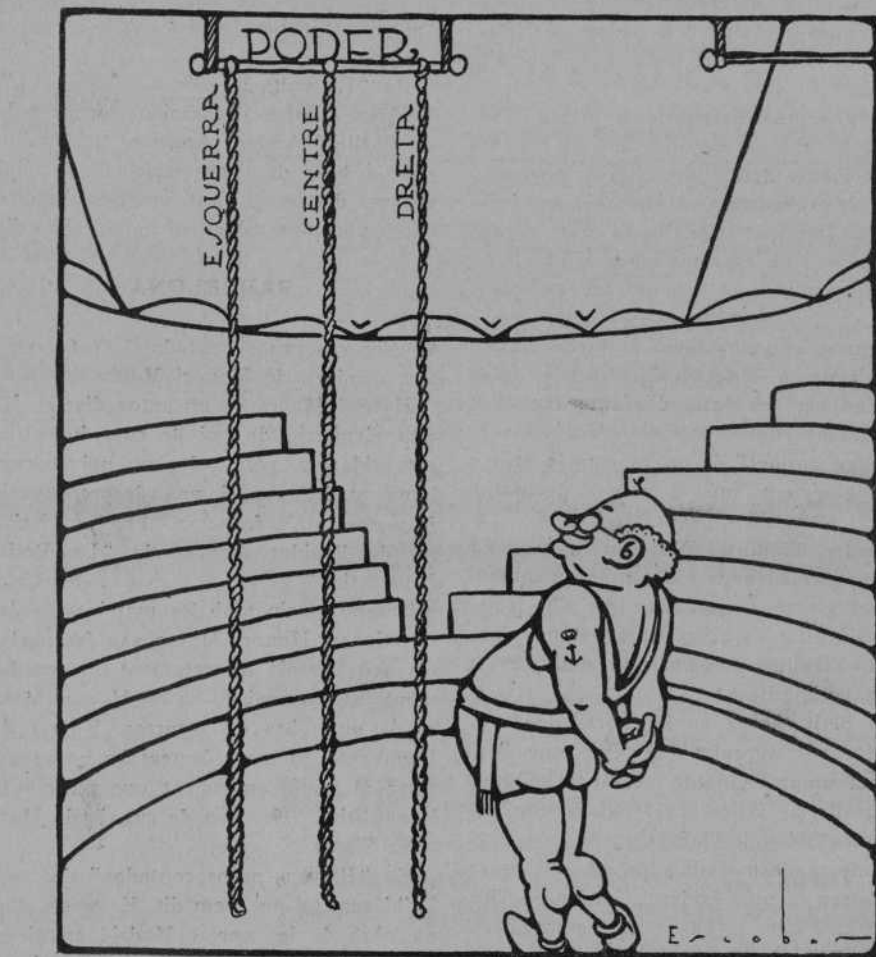
J. MONTERO.

TELÓ ENLAIRE

ORQUESTRA PAU CASALS

II concert de tardor

Duia la batuta el Mestre Enric Fernàndez Arbós, fundador i director de l'Orquestra Simfònica de Madrid, home no sempre igual, violinista notable, que matisa d'una manera brillant i que, quan està bé com diumenge passat, promou en el públic una exaltadora impressió. L'hem sentit moltes però moltes vegades, d'ençà dels seus primers concerts al Teatre Real, de Madrid. Sovint l'hem trobat eixut, ri-

Els dubtes del "caudillo"

—Em quedo a la dreta, a l'esquerra, al centre?
Em sembla que hi falten cordes.

gid, mecànic gosariem a dir, home per a dar una correcta i honesta lectura de les obres clàssiques.

Però diumenge passat li tallava l'aixa. El contacte amb una orquestra no acostumada, que altrament volia demostrar-li la seva capacitat, i la simpatia que va poder observar en el públic, el posaren tot seguit en forma. I la tarda fou per a ell un moment triomfal. El "menuetto" de la "Simfonia" en sol major núm. 13 de Haydn obtingué una execució meravellosa. Rellevat el color, accentuat brillantment el contrast, Haydn semblava tot un altre. Aquest seny en la direcció esclatà en l'obertura dels "Mestres Cantaires" potser fins amb una esplendidesa excessiva.

De Coralli tot ens va agradar: tant la "Sarabande", com la "Gigue" i la "Baldinerie", però sobretot la darrera, d'una gràcia subtil. "Les Fontanes de Roma" de Respighi, poema que per tenir una concepció descriptiva i sensual no fou aplaudit com és mereixia. La debilitat que té la nostra gent per Falla explica l'entusiasme que produí "El Sombrero

de Tres Picos". En canvi, faltarien a la llealtat amb el Mestre Arbós si no li diguéssim que les transcripcions orquestrals dels tres trossos d'"Iberia" ens semblaren un xic confosos. La delicadesa natural de Albéniz excel·leix al nostre entendre més que en el soroll en el ritme; la seva sensualitat no esborra la pura discreció de la melodia.

Perdoni el Mestre Arbós si troba en aquestes ratlles alguna observació que no li plau. El meu propòsit no és d'escriure una crítica, sinó de dar al lector una impressió, tal com raja, d'un concert que ens va deixar un record deliciós.

Clau de Sol

ROMEA

"La volta al món en patinet", lletra de Jordi Canigó; música del mestre Martínez Valls.

El teatre d'infants concebut com una rondalla, és un teatre vell, però és un teatre. Josep Maria Folch i Torres l'ha explotat entre nosaltres, i per molt temps en tingué l'exclusiva. Es tracta d'un tea-

tre fàcil i d'un teatre fet, que no obliga a res més que anar a la pedrera del folklore i arrancar-ne el codol que sigui d'utilitat.

Jordi Canigó ha continuat Folch i Torres amb un bon xic més de baix to, amb força menys domini de mitjans, però amb un cert esbogerrament fantasiós que li ha permès fer una rondalla de dues o tres rondalles i un espectacle per a infants de les situacions i dels temes menys infantils.

Aquest esbogerrament fantasiós ha estat el que ha llençat a darrera hora Jordi Canigó vers el teatre d'infants, concebut únicament com espectacle. "La volta al món en patinet" és un espectacle més o menys vistent, més o menys decoratiu, més o menys ensopegat.

Teatre d'infants? No! En la rondalla s'hi pot trobar encara algun ensenyament. En el teatre espectacular no s'hi troba res educatiu: és un passar l'estona, unes hores d'enlluernament i un petit servei fet a la infantesa.

El petit servei, en les obres de Jordi Canigó, és agreujat pel lèxic que l'escriptor emprà. Quanta vulgaritat! Quanta grogleria! Allò és el català que cal portar a oïdes de l'infant?

L'efecte desmoralitzador no pot ésser més greu ni més evident. Confondre l'infantilisme amb el parlar matusser, no és pas possible. Prendre per lèxic infantil un català de mercat, és ben pobre i ben perillós. L'acció de sis dies d'escola pot quedar desvirtuada per una sola tarda d'espectacles per infants al Romea. Que els infants riuen? Que plau als infants? No se'n pot dubtar. Plauen també als infants tota mena de diableries. Els plau enfilar-se pels arbres. Els plau fer equilibris per les baranes dels terrats. Són els pares els qui han de tenir cura que no facin el que no deuen, que no ceixin el que no han d'oïr. Un espectacle per infants, dit com el diu Jordi Canigó és evidentment nociu.

I ja no parlem que en els nostres temps l'espectacle per infants ha de tenir una concepció completament diversa. L'infant, avui, s'ha d'educar per la vida i no s'ha d'educar pel somni. No volem dir amb això que hagin de mancar-li rondalles, però unes altres rondalles, unes rondalles de fortitud que no poden ésser es-

crites ni per Josep Maria Folch i Torres, l'ensucrat, ni per Jordi Canigó, el matusser.

En "La volta al món en patinet" s'hi llueixen algunes decoracions ensopegades de Batlle i Amigó. Aquestes decoracions són la base de l'espectacle. El joc dels actors, discret, i fent empassar moltes coses no empassables, ni per la quitxalla.

BARCELONA

"Por sus pasos contados", tres actes i nou quadres, de Honorí Maura.

Honorí Maura és un autor discret. Té una elegància de noi de casa bona, un xic cridanera, com cal a un noi de casa bona madrilenya, i una despreocupació francesa, molt francesa d'haver viatjat, no de llegidor d'obres de "La Petite Illustration".

També escriu amb les mateixes característiques. Honorí Maura sap fer parlar els seus herois discretament i acuradament. El que mai no ha fet Honorí Maura és una obra de sorpresa. Vingut de Benavente, ni tan solament ha pogut arribar al matís emancipat que representa la sensitiva "Canción de cuna", de Martínez Sierra.

En "Por sus pasos contados" s'hi ven, s'hi sent, el que hem dit. Es tracta d'una obra de les que a Madrid en diuen agosarades i que es van a veure amb un cert escàndol, malgrat la nit abans s'hagi anat a veure qualsevol revista bandarra de les de don Pepe Campúa, amb col·laboració de vedets esculturals. Aquestes són les coses que té el teatre, tant a Barcelona com a Madrid. Ací hem de passar de "L'amor capgira un país" a "Desitjada".

Bé la interpretació que la companyia del Barcelona dóna a l'obra de Honorí Maura.

CENTRE DE DEPENDENTS DEL COMERC I DE LA INDÚSTRIA

Demà, dissabte, la companyia Buxadós-Rovira estrenarà en el teatre d'aquest Centre l'obra en tres actes, de Ramon Vinyes, "Un amo". Gairebé es pot dir que es tracta d'una manifestació de teatre independent, de teatre "no apte per a empresaris".

La companyia Buxadós-Rovira ha estudiat l'obra amb fe. El Centre de Dependents ha fet tot el que ha pogut perquè el teatre que patrocina obtingui un gran èxit. Esperem l'estrena i hoem aquest primer acte fet per que sigui possible la completa emancipació dels nostres autors.

WORK

ESQUELLOTS

El passat dia divuit es complí el primer aniversari de la mort d'Antoni López, editor de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Els que, a vora seu, seguïem la seva tasca amb entusiasme i fervor, tenim avui un record pel que en vida fou home incansable i emprenedor, que tant treballà pel llibre i el periòdic a Catalunya.

✱

Els empresonats governatius han tornat a donar feina a les autoritats i als guàrdies del "vergajo".

En temps de crisi de treball, bo és que hi hagi qui doni feina.

Ara que aquesta mena de feina no afavoreix gens la República ni les autoritats. No veïem clar el per què uns homes que lluiten per un ideal han d'eternitzar-se entre reixes. Si han delinquit, doncs que se'ls enjuiciï, i si no, ¿per què han de restar detinguts una volta passada la foguerada?

Ei, nosaltres ho comprenem així!

✱

Maria Rasputín, filla del tristament cèlebre monjo satànic, debutà a París com artista de circ.

Estem tan acostumats a aquestes coses, que qualsevol dia veurem a l'ex-reiet fent de clom. Però ni per això servirà, ni per a fer riure. Ha sapigut tan fer piorar! Que ens ho diguin a nosaltres.

Alcalà Zamora diu que ha estalviat unes quantes pessetes i les ha ingressat al Tresor Nacional.

Trobem molt lleable el gest del senyor Alcalà Zamora. Però ens fa pensar en els milers d'homes i famílies que tenen tants deutes, i que quasi no poden menjar.

✱

Algabeño, que feia molt temps que estava detingut, ha estat posat en llibertat.

Estar a la presó no és igual que rebre les ovacions dels públics que van a veure les curses de braus.

Escopetes - Bicicletes - Ràdio

VENDES A PLACOS I AL COMPTAT
(Es desitgen agents)

F. BARÓ

Goya, 11; Tel. 73497.—BARCELONA
Sucursal a Esparraguera: St. Antoni, n.º 20

CLINICA GALLEGO

Carrer Nou de la Rambla, 18 - Telèfon 24055

Vies urinàries Consulta de 10 a 1 i de 4 a 9
Festius: de 10 a 1

**Pell - Sífilis - Pròstata - Matriu
Electroteràpia - Impotència**

Mobles i Matalassos

A TERMINIS i SENSE FIADOR

Carrer Santa Anna, 18 - Barcelona

Qui no anuncia, no ven

Anunciar a

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

és esgotar de seguida les existències

DEMANEU PREUS, SENSE COMPROMÍS, A:
DOMÈNEC DIUMENGE, Argentaria, 6, 2.º, 2.º

FRONTÓ NOVETATS

Tots els dies grandiosos partits, tarda i nit

ELS MILLORS PELOTARIS

Si voleu passar una bona estona, aneu al Frontó Novetats

DETALLS PER PROGRAMES

TEATRE COMIC

PALAU DE LA REVISTA

Avui, divendres, nit, a un quart d'onze: Grandiós èxit de la colosal companyia de revistes CABANAS, amb la preciosa revista

LAS MIMOSAS

Dia 28, DEBUT de la primeríssima «vedette», de fama mundial GLORIA GUZMAN, amb l'estrena **Mi costilla es un hueso.**

TEATRE VICTORIA

COMPANYIA DE LLUIS CALVO

Avui, divendres, nit a les deu:

POR UNA EQUIVOCACIÓN

i l'èxit més gran de l'any.

LUISA FERNANDA

Dissabte i diumenge, tarda i nit: Grandioses funcions.

ROYAL CONCERT

Marquès del Duero, 106 - Telèfon 20384

Direcció artística: LEOPOLD MORAL

El Music-Hall de les cares boniques

Cabaret d'1 a 4 matinada

ORQUESTINA REMEN WARTY i P. GALLO

BA-TA-CLAN Marquès del Duero, 85 - Tel. 31374
Tarda a les 3,30 :: Nit a les 9,30

Avui i dies seüents: FORMIDABLES DEBUTS

Dixon Blanch - C. NAVARRO - A. VARGAS

Zynaray et Moniela - EMILIA PRAXEDES

Tots els dies un alegre vodevil - Dancing d'1 a 4 matinada

ETERNIA
JUVENIT

Especific de l'
ASTENIA GENITAL (IMPOTENCIA)
(MANCA DE VIGOR SEXUAL)

De la ejaculació prematura (pèrdues seminals); de la feblesa y molt eficaç per a combatre la NEURASTENIA, en totes les seves manifestacions.

Es el més potant estimulant de l'activitat neuro-espino-mèdulo-genital. Sinèrgic i homo-estimulasa de les glàndules intersticials. Producte piuriglandular, completament inofensiu. Mai perjudica, ni lesiona cap orgue, ni el funcionament dels mateixos.

No conté, ni estricnina, ni fòsters, ni cantàrides, ni cap altre medicament excitant.

PRODUCTE MAGNE E INSUBSTITUIBLE PER A RECOPRAR LA PERDUDA FELICITAT CONJUGAL. PROSPECTES GRATIS

Laboratoris Farmacològics del Dr. W. Dautre
Pl de Sant Pere, 50 - BARCELONA - Telèfon 18631
Preu: 21'75 ptes.

**Caruso, Fleta, Tito Schipa,
Pau Casals, Sagi-Barba,
etc., etc.**

Totes les celebritats impressionen en
discos

**La voz
de su amo**

Companya del Gramòfono, S. A. E.

“La Voz de su Amo”, o sigui Cambó

—«Puesto que doña Leonor me desdeña, renuncio generosamente a la mano de doña Leonor».